

שהדבר תלוי בכהן וכל זמן שלא טמאו הכהן או שלא נזקק לו כמו בחתן או ברגל אינו טמא, ואי ס"ד דחולי המתדבקת הוא וכי כשביל זה לא תדבק בו המחלה? גם זהו לכאורה דבר מתמיה, שטמאו הכתוב ומסר בידו שיוכל להטהר שבאם יתלוש השער הלבן הוא יוכל ליטהר, והגע בעצמך שה"ז כמו שמספרים בדיחותא שתפסו אסיר א' וקשרו חבל בבית וקצה הב' מסרו לידו ונתנו בין שיניו והזהירוהו שלא יוציא מבין שיניו את החבל, והרי גם כאן שמסרו לידו את בחירת הטומאה או הטהרה ויוכל ע"י רצונו לבטל את עונש הבדידות שנגזר עליו. אלא ודאי דכל עיקר עונש הנגעים הוא רק בשביל שיגלו מן השמים שהוא נזוף, והיא פשוטה כנבואה, ותיקונו הוא שיהיה רחוק מכני אדם והתבודדותו היא שתביאו לידי תשובה, ובאם אינו מקבל עליו להיות מתנהג כשורה אזי הוא ביכלתו, אלא שלטובתו הוא שלא תקלקלו החברה והצוותא, והיינו שהוא ניזוק ע"י הצוותא והחברה, והרי הוא כמו מזיק וניזק שצריך שמירה מצד עצמו.

כו' גם הרמב"ם כתב כן ואגב אורחא הוא שכתבו כך ולא דנ"מ מידי לנדון דהכא עכ"ל התוי"ט. ולפענ"ד נפקותא גדולה איכא בהכי, דהכא בעשר טומאות שהן זו למעלה מזו קתני, וא"כ איזו מעלה הוא לענין טומאה שהוא חייב בקרבן, ולפיכך פירשו שפיר דכיון דחייב קרבן גורם לו שיהיה מחוסר כפורים ויפסול את הקדש הרי דמעלה היא לענין טומאה — וכדנקיט כמעלת הזב לענין ב"ק שהלה צריך מים חיים לענין טהרתו, והיינו שכתב נפקא מינה לענין הטהרה. אלא דא"כ אינו מדוקדק קצת הא דמני בין מוסגר למוחלט שזה טעון פריעה ופרימה וזה אין טעון פרימה ופריעה, והא פריעה ופרימה אין להן שייכות לטומאה, ובע"כ שגם פריעה ופרימה הן מפני הטומאה וכמש"כ, ודו"ק.

י"ג, מ"ו. בדד ישב מחוץ למחנה מושבו.

הנה זה ודאי שא"א לומר שהנגעים הם חולי ומכ"ש חולי המתדבקת ולפיכך צותה התורה בדד ישב, דהא פסקינן להלכה

